

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γεια σου.

Πάλι το βιολί σου, οι καπμένοι οι πρόσφυγες. Σου μιλάω για τη ρίζα του κακού και συ μου μιλάς με φιλανθρωπικά αισθήματα. Και δεν θέλεις να δεις ότι δεν οργανώσαν μόνοι τους την κοσμογονική μετακίνηση πληθυσμών και δεν έρχονται σαν επαίτες αλλά ζητάνε να αλλάξουν τον κόσμο στον οποίον πάνε. Δεν βλέπεις ή δεν θέλεις να δεις, ότι όλα είναι οργανωμένα και μεθοδευμένα. Ας αφήσουμε λοιπόν τα παγκόσμια προβλήματα και ας γυρίσουμε στο χτες της παροικίας, στον κόσμο που ζήσαμε και στην περίοδο που ζήσαμε. Κάποια γεγονότα, κάποιες εκδηλώσεις στους πρώτους καιρούς τότε που ψάχναμε το που είμαστε, ποιοι είμαστε, πού πάμε. Σκοπεύαμε, μαθαίναμε, πιανόμασταν από τη νοσταλγία για να μη μας παρασύρει η νεροποντή, να σώσουμε ό,τι μπορούσαμε από το εγώ, από το δικό μας. Είχαμε έρθει σε έναν κόσμο, ξένο, διαφορετικό. Όλα ήταν βρετανικά, νοικοκυρεμένα αλήθεια αλλά, ένα καλοβαλμένο χτες. Κι ο δικός μας κόσμος ήταν ... έξω καρδιά και φως και γέλιο και κλάμα φανερό. Και κείνους τους πρώτους καιρούς είχαμε και να κρύψουμε τα αισθήματα μας, να προσέχουμε τις εκδηλώσεις μας. Πρόβλημα η προσαρμογή. Και τότε που λες, αρχές δεκαετίας εξήντα, οργανώθηκε στη Ελληνική Λέσχη μια δημόσια συζήτηση ένα Ντιμπέπτ. Ήταν οι καιροί που άρχισαν να έρχονται και άνθρωποι με ανοιχτά μυαλά, με κάποιες γνώσεις, άνθρωποι με κάποια γνώμη. Γιατί παλιότερα, λίγοι είχαν έρθει από ανοιχτό περιβάλλον. Οι πιο πολλοί από μικρές κοινωνίες τα έβλεπαν όλα μεγάλα και ήξεραν τόσο λίγα από την Ελλάδα. Ακουσα έναν μαγαζάτορα να λέει, το παλιόπαιδο που του έφτιασα και κουστούμι και ζήτησε το νόμιμο. Κι όταν απόρησα για την... αχαριστία του και ξαναρώτησα για το κουστούμι, τι μου είπε φίλε μου. «Ναι, με τα λεφτά που του έδινε εγώ». Την πληρωμή του δηλαδή που δεν ήταν σίγουρα η σωστή. «Ακόμα δεν ήρθανε κι έμαθαν και τους νόμους». Αυτό λέει πολλά νομίζω. Δημόσια συζήτηση, λοιπόν, με θέμα «τα ελαττώματα και οι αρετές των Ελλήνων».

Τα παραπάνω για να μπούμε στο πνεύμα της εποχής. Γιατί είχαμε και κάποιους που ήξεραν δυο κατσουρίδες γράμματα κι' έκαναν το δάσκαλο. Ήταν ένας Φατσέας Ανάργυρος που μας έκανε και διάλεξη με όλες τις επιδαιψιλεύσεις για ό,τι βρετανικό και όλα τα κουσουρία για τους Έλληνες.

Ε, τον παράλαβα κι εγώ, στο Εθνικό Βήμα, έγραφα τότε για τις διαλέξεις της Ελληνικής Λέσχης, και τον έκανα ...με τα κρεμυδάκια. Μάλιστα εκείνη η έκδοση της εφημερίδας, μπήκε σε οβίδα πυροβολικού που σφραγισμένη τοποθετήθηκε στα θεμέλια του Ιερού Ναού της Παναγίας του Ρέντφερν, που κτιζόταν τότε. Και στη δημόσια συζήτηση, που λες, παραβρέθηκα κι εγώ, ήμουν με τα υπέρ για τους Έλληνες. Είμασταν έξι. Ενδιαφέρουσα εκδήλωση, ιδιαίτερα για τους καιρούς της προσαρμογής. Εκδηλώσεις του χτες, εκείνο το κάτι που ζήσαμε κι εμείς. «Για την Ελλάδα, ρε γαμώτο».

Κάναμε τα χρόνια πολλές πατριωτικές εκδηλώσεις. Παίξαμε και το θεατρικό του Ρώτα, «Να ζει το Μεσολόγγι», μέσα κι εγώ. Ήταν με τη βοήθεια του Προξενείου, επι Πρωτονοταρίου που αγάλλιασε την παροικία.

Τότε έγραψε κι ένα ωραίο άρθρο κι ο φίλος μας ο Γκρούτσος που το είχε κι αυτός παίξει σε σχολική εορτή. Τότε ήταν που παίξαμε και τραγωδία την Αντιγόνη. Μα τι νομίζεις αδερφέ, τόσα χρόνια ξενιτιά, τι λές παίζαμε τα πεντόβολα; Θυμάμαι κι άλλα, σου πηρα όμως το χώρο. Θα τα ξαναπούμε.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Συναντηθήκαμε εκεί στην αγανάκτηση Με το Θεό, με τις ιδέες, με τον άνθρωπο. Εκεί στο βράχο τον ανταρισμένο, Στην αδικία και στην καταπίεση. Παλέψαμε γυμνοί μες σ' αλατόνερο Με τ' άγριο κύμα, για τη βάρκα μας Το σαρκίο μας και το φορτίο μας. Κι ήταν μεγάλο και πολύτιμο φορτίο. Ιδανικά κι αισθήματα και όνειρα Και πόθοι και ελπίδες και δικαίωμα. Παλέψαμε σκληρά, δεν γονατίσαμε, Δεν κάναμε σταυρούς, δεν θυμιάσαμε. Μόνο φωνάξαμε, επικαλεστήκαμε Δικαιοσύνη, μάνη ελπίδα πρόφτασε!!! Δεν ήρθε ούτε αυτή....

Κι ως στρίψαμε Τον κάβο τον τραχύ της αγανάκτησης, Στου ήλιου το χαμόγελο λουστίκαμε. Το πήραμε σαν πληρωμή κι αντάμοιψη Πιάσαμε πάλι τα κουπιά και..... ...ταξιδεύουμε.....

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Απορία ψάλτου βηξ, λένε οι Έλληνες κι' εσύ φίλε μου βήχεις αφού κάνουμε συζήτηση, αντί ν' απατήσεις στα επιχειρήματά μου και την ενημέρωσή

σου για τους ατεκμηρίωτους ισχυρισμούς πως δήθεν οι αραβικές χώρες δεν φιλοξενούν ομοεθνείς πρόσφυγες και πως οι πρόσφυγες... δεν είναι πρόσφυγες!

Εγώ γράφω πως οι πρόσφυγες είναι θύματα απίστευτης βίας που εγκαταλείπουν τις εστίες τους για να γλιτώσουν και μου λές ότι δεν θέλω να δω ότι δεν οργανώσαν μόνοι τους την κοσμογονική μετακίνηση πληθυσμών. Αυτό ακριβώς που λέω εγώ, αλλά εσύ δεν μας λες ποιοί οργάνωσαν την «κοσμογονική μετακίνηση» που είναι καραμπινάτη υπερβολή. Οι πρόσφατοι πρόσφυγες στην Ευρώπη είναι χιλιάδες, ενώ οι πρόσφυγες σε απομονωμένοι για δεκαετίες σε στρατόπεδα είναι εκατομμύρια. Θέλεις να πιστέψω πως οι άνθρωποι ερημώνουν τις πόλεις τους, εγκαταλείπουν σπίτια και επιχειρήσεις τους και σκυλοπνίγονται στα πέλαγα επειδή έτσι τους κάπνισε ν' αλλάξουν τον κόσμο; Δηλαδή ο Ελληνισμός στην Τουρκία κατέστρεψε τις περιουσίες του στην Σμύρνη και την Κωνσταντινούπολη, επειδή σκοπός ζωής τους ήταν να πάνε πρόσφυγες στην Ελλάδα; Και οι αφρικανοί μάλλον θα ταξίδεψαν εθελοντικά σκλάβοι στην Αμερική επειδή φιλοδοξούσαν να την αλλάξουν; Να αναφέρω και τους ανεγκέφαλους Παλαιστίνιους που χάρισαν την πατρίδα τους στους Ιουδαίους, επειδή τους γοήτησε η κλιμάττη ζωή στα στρατόπεδα προσφύγων;

Ασφαλώς είμαι φίλος των συνανθρώπων μου, ειδικά αυτών που υποφέρουν από τους πολέμαρχους της Δύσης και τους δικτάτορες της Ανατολής. Ασφαλώς σκέφτομαι την αγωνία του παιδιού όταν πνίγεται και μισώ τους φονιάδες του. Γιατί αν δεν είμαστε φιλόανθρωποι, φίλοι του Ανθρώπου, τί είμαστε;

Συμφωνώ, όμως, πως είναι καλύτερα ν' ασχολούμεθα με τις αναμνήσεις μας, όπου αποκαλύπτεται ο πραγματικός Γρηγόρης στα ποιήματά του που με συγκινούν, ο φιλόανθρωπος που νιάζεται για τον εργαζόμενο, όπως στο σημερινό σου κείμενο και ο πατριώτης που αντιστέκεται στους κόλακες των Βρετανών επειδή τους έδωσαν ένα κομμάτι ψωμί...